

ประสบการณ์การท่องเที่ยวและทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

Tourism Experience and Life Skill of Students in Phuket Rajabhat University

สุทธิณี พรพันธุ์ไพบูลย์¹
Suttinee pornpunpaibool¹

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ 1) ศึกษารูปแบบและประสบการณ์การท่องเที่ยวและทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 2) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การท่องเที่ยว และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การท่องเที่ยวและทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต กำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 403 คน โดยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา t-test f-test และ correlation analysis ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีประสบการณ์การท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 มีทักษะชีวิตในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษา คือ คณะที่แตกต่างกัน และการทำงานพิเศษ และประสบการณ์การท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: ประสบการณ์การท่องเที่ยว, ทักษะชีวิต

Abstract

The objectives of this research were to (1) study the patterns and experience of tourism and life skills of students in Phuket Rababhat University (PKRU), (2) to study the related factors of tourism experience, and (3) to study the relation between tourism experience and life skill of students in PKRU. The sample group was 403 students selected by accidental sampling method. The research instrument was questionnaire. The statistics used in data analysis were descriptive statistics, t-test- f-test, and correlation analysis. The results showed that the students had tourism experience at high level with average score of 3.35. Life skills at high level with average score of 3.50. The related factors of tourism experience of the students were the different faculty and part-time work. The relation between tourism experience and life skill of students in PKRU was at the significantly level of 0.01

Keywords: Tourism Experience, Life Skill

¹ อาจารย์ประจำ, คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

¹ Lecturer, Faculty of Agriculture Technology Phuket Rajabhat University

บทนำ

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นแหล่งการศึกษาที่มีชื่อเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตพื้นที่อันดามัน ปัจจุบันมีนักศึกษากว่า 8,000 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2559) คิดเป็นร้อยละ 38.72 ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในเขตอันดามันทั้งหมด (สารสนเทศอุดมศึกษา, 2559) และในปัจจุบันเทคโนโลยีมีความก้าวหน้า และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทำให้นักศึกษาต้องพัฒนาตนเอง เพื่อก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี เพื่อรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีแล้ว ยังมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม อีกทั้งเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากลอง มีพัฒนาการเรียนรู้ ความรับผิดชอบ การอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นและกฎระเบียบในสังคมที่มากขึ้น การที่นักศึกษาจะสามารถดำเนินชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้นั้น จะต้องอาศัยทักษะชีวิต อันได้แก่ ความสามารถในการคิด การตัดสินใจและการแก้ปัญหา การสื่อสาร การควบคุมอารมณ์และการจัดการความเครียด และการรู้จักและการเข้าใจในตนเอง (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2552) เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างดี ทั้งนี้มีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะชีวิต เช่น การเรียนรู้ และประสบการณ์ (ทองคุณ หงส์พันธ์, 2543) ซึ่งทักษะชีวิตมีความสำคัญเกี่ยวข้องกับการคิด การปรับตัว และการตัดสินใจ ซึ่งจะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในชีวิต โดยมีความสัมพันธ์กับจิตมนุษย์ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านมโนธรรม และคุณธรรม (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2552) ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านการท่องเที่ยว อันได้แก่ ลักษณะกลุ่มการเดินทางท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว

ประเภทแหล่งท่องเที่ยว ประสบการณ์การท่องเที่ยวตั้งแต่ก่อนเดินทาง ระหว่างเดินทาง และหลังเดินทางท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการจัดการกระบวนการจัดการเรียนการสอนภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และส่งเสริมให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสามารถพัฒนาทักษะชีวิตให้เป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุขในการดำรงชีวิตต่อไป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและประสบการณ์การท่องเที่ยว และทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การท่องเที่ยวและทักษะชีวิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยด้านการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์ต่อทักษะชีวิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีประชากรในการศึกษาคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ (จันทร์ – ศุกร์) มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2558 จำนวน 8,519 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2559) และกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตร Cochran (1977:75) ได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 367.58 คน จึงได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 403 คน ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยแยกคณะตามสัดส่วน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ที่	คณะ	จำนวน (คน)	
		ประชากร	ตัวอย่าง
1	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1,072	51
2	ครุศาสตร์	2,515	119
3	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1,974	93
4	วิทยาการจัดการ	2,617	123
5	เทคโนโลยีการเกษตร	341	17
รวม		8,519	403

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยด้านการท่องเที่ยว

ได้แก่ ความถี่ของการเดินทางท่องเที่ยว กลุ่มท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว ประเภทแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว ช่วงเวลาการท่องเที่ยว และประสบการณ์การท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทักษะชีวิต ได้แก่ การติดต่อประสานงาน การแก้ไขปัญหา การทำงานร่วมกับผู้อื่น การจัดการอารมณ์ การวางแผน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ คณะ ชั้นปี ถิ่นอาศัย งานพิเศษ รายได้ รายจ่าย โดยมีวิธีการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ดังนี้

สร้างแบบสอบถามจากการศึกษาจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยกำหนดเนื้อหาและโครงสร้างของแบบสอบถามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยนำแบบสอบถามจำนวนทดสอบกับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด ด้วยวิธีการของ Cronbach (1972) หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคำถามส่วนประสมการทอ้งเที่ยวเท่ากับ 0.968 และส่วนทักษะชีวิตเท่ากับ 0.947

การเก็บข้อมูลในพื้นที่ศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบ และปรับปรุงแก้ไขแล้ว มาเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง และตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับเพื่อความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ สถิติพรรณนา (Descriptive statistic) ประกอบด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis testing) ด้วยสถิติ t-test f-test และ correlation analysis

ผลการทดลอง

การศึกษาปัจจัยด้านการท่องเที่ยวที่มีผลต่อทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและนำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน จากการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจำนวน 403 ชุด สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

จากการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจำนวน 403 ชุด พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 76.6 และเพศชาย ร้อยละ 23.4 มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.3 ปี (S.D. = 1.413) ศึกษาอยู่คณะวิทยาการจัดการมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.5 รองลงมาคือ คณะครุศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ร้อยละ 29.5 และ 23.1 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 28.2 และ 25.4 ตามลำดับ นักศึกษาส่วนใหญ่เคยทำงานพิเศษ แต่ปัจจุบันไม่ได้ทำแล้ว

คิดเป็นร้อยละ 48.1 รองลงมาคือ ไม่เคยทำงานพิเศษ และปัจจุบันทำงานพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 41.3 และ 10.6 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ภาคใต้ฝั่งอันดามัน คิดเป็นร้อยละ 68.6 รองลงมาคือ ภาคใต้ (ไม่ใช่ฝั่งอันดามัน) และภาคอื่นๆ ร้อยละ 28.5 และ 2.8 ตามลำดับ

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่า ส่วนใหญ่ มีความถี่ในการท่องเที่ยวประมาณ 3 เดือน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.5 รองลงมาคือ 6 เดือน 1 ครั้ง และ 12 เดือน 1 ครั้ง ร้อยละ 27.9 และ 11.9 ตามลำดับ และเดินทางกับกลุ่มเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.3 รองลงมาคือ เดินทางกับครอบครัว และกลุ่มเพื่อนและครอบครัว ร้อยละ 26 และ 24.5 ตามลำดับ สถานที่ท่องเที่ยวที่เดินทางไปบ่อยที่สุดอยู่ในเขตภาคใต้ คิดเป็นร้อยละ 73.8 รองลงมาคือ ภาคกลาง และภาคเหนือ ร้อยละ 10.1 และ 9.1 ตามลำดับ แหล่งท่องเที่ยวที่นักศึกษาชอบไปคือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 74 รองลงมาคือ แหล่งท่องเที่ยวผจญภัย และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ร้อยละ 10.8 และ 7 ตามลำดับ และประกอบกิจกรรมถ่ายภาพ คิดเป็นร้อยละ 68.7 กิจกรรมปิกนิก คิดเป็นร้อยละ 66 กิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 20.6 กิจกรรมกางเต็นท์พักผ่อน คิดเป็นร้อยละ 21.3 กิจกรรมชมวิว คิดเป็นร้อยละ 58.2 กิจกรรมเดินป่าระยะไกล คิดเป็นร้อยละ 7.4 กิจกรรมซื้อของฝากและของที่ระลึก คิดเป็นร้อยละ 35.5 โดยส่วนใหญ่มักเดินทางท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด/เทศกาล คิดเป็นร้อยละ 43.2 รองลงมาคือ วันธรรมดา จันทร์-ศุกร์ (ช่วงปิดเทอม) และ วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ร้อยละ 34.2 และ 19.9 ตามลำดับ ข

ปัจจัยด้านประสบการณ์ท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่า นักศึกษามีประสบการณ์การท่องเที่ยวอยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 (S.D. = 0.820) โดยมีประสบการณ์ก่อนการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 (S.D. = 0.946) ได้แก่ ประสบการณ์ในการจัดเตรียมข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวมากที่สุด เท่ากับ 3.60 (S.D. = 1.192) รองลงมาคือ การวางแผนเรื่องค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวล่วงหน้า และวางแผนการเดินทางและเส้นทางการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยประสบการณ์เท่ากับ 3.52 และ 3.35 ตามลำดับ (S.D. = 1.124 และ 1.153) ประสบการณ์ระหว่างการท่องเที่ยวของนักศึกษาอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 (S.D. = 0.861) ได้แก่ ประสบการณ์ในการได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินมากที่สุดเท่ากับ 3.83 (S.D. = 1.084) รองลงมาคือ การได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ และการได้รับอากาศบริสุทธิ์ มีค่าเฉลี่ยประสบการณ์เท่ากับ 3.77 และ 3.70 ตามลำดับ (S.D. = 1.119 และ 1.160) ประสบการณ์หลังการท่องเที่ยวของนักศึกษาอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 (S.D. = 0.932) ได้แก่ ประสบการณ์ในการถ่ายทอด/เล่าเรื่องการท่องเที่ยวที่ผ่านมาให้ผู้อื่นมากที่สุดเท่ากับ 3.53 (S.D. = 1.037) รองลงมาคือ การรีวิวแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรม

ท่องเที่ยวที่ผ่านมาทางเว็บไซต์ และการสรุปค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวที่ผ่านมาแต่ละครั้งเท่ากับ 3.46 และ 3.23 ตามลำดับ (S.D.=1.171 และ 1.119)

ตอนที่ 2 ทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

จากการศึกษาทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่า นักศึกษามีทักษะชีวิตอยู่ในระดับ สูง มีค่าเฉลี่ยทักษะชีวิตเท่ากับ 3.50 (S.D. = 0.824) โดยมีค่าเฉลี่ยทักษะชีวิตสูงสุดคือ สามารถค้นหาข้อมูลที่สนใจจากสื่อต่างๆได้ เช่น อินเทอร์เน็ต หนังสือ ฯลฯ เท่ากับ 3.67 (S.D.= 1.092) รองลงมาคือ มองโลกในแง่ดี เอาใจเขามาใส่ใจเรา และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และพิจารณาปรับปรุงแก้ไข มีค่าเฉลี่ยทักษะชีวิต เท่ากับ 3.65 และ 3.63 ตามลำดับ (S.D. = 1.006 และ 0.979)

ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่เรียนในคณะแตกต่างกัน มีประสบการณ์การท่องเที่ยวแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษาที่เรียนคณะที่ต่างกัน 5 คณะ ได้แก่ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พบว่า นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมีค่าเฉลี่ยประสบการณ์การท่องเที่ยวมากที่สุด เท่ากับ 3.50 (S.D. = 0.825) รองลงมาคือ คณะครุศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยประสบการณ์การท่องเที่ยวเท่ากัน คือ 3.36 (S.D. = 0.786 และ 0.758 ตามลำดับ) และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า นักศึกษาที่เรียนในคณะที่ต่างกัน มีประสบการณ์การท่องเที่ยวที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 3.233$; $Sig = 0.013$) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงการทดสอบความแตกต่างของประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษาที่เรียนคณะที่ต่างกัน ด้วยสถิติ f-test

คณะ	n	Mean	S.D.	f	Sig
เทคโนโลยีการเกษตร	17	2.93	0.963	3.233	0.013
วิทยาการจัดการ	123	3.50	0.825		
ครุศาสตร์	119	3.36	0.786		
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	51	3.11	0.875		
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	93	3.36	0.758		

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่เรียนคณะแตกต่างกัน ด้วยสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า นักศึกษาที่เรียนคณะแตกต่างกัน มีประสบการณ์การท่องเที่ยวแตกต่างกัน จึงทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า นักศึกษาที่เรียนคณะเทคโนโลยีการเกษตรมีประสบการณ์การท่องเที่ยวแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียน

คณะวิทยาการจัดการ ($Sig = 0.007$) แตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนคณะครุศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ($Sig = 0.039$ และ 0.046 ตามลำดับ) นักศึกษาที่เรียนคณะวิทยาการจัดการมีประสบการณ์การท่องเที่ยวแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ($Sig = 0.005$) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของประสบการณ์การท่องเที่ยวระหว่างนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่เรียนคณะแตกต่างกันรายคู่ด้วยวิธี LSD

คณะ	1	2	3	4	5
เทคโนโลยีการเกษตร		.007**	.039*	.422	.046*
วิทยาการจัดการ			.216	.005**	.222
ครุศาสตร์				.063	.949
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี					.082
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์					

สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีการทำงานพิเศษแตกต่างกัน มีประสบการณ์การท่องเที่ยวแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของประสบการณ์การท่องเที่ยวระหว่างนักศึกษาที่ทำงานและไม่ทำงานพิเศษ จำนวน 233 และ 164 คน ตามลำดับด้วยสถิติ t-test พบว่าค่าเฉลี่ยประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษาที่ทำงาน

พิเศษมากกว่านักศึกษาที่ไม่ทำงานพิเศษ เท่ากับ 3.42 และ 3.26 ตามลำดับ เมื่อทดสอบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า นักศึกษาที่ทำงานพิเศษแตกต่างกัน มีประสบการณ์การท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -1.879$; $Sig = 0.031$) ดังตาราง 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของประสบการณ์การท่องเที่ยวระหว่างนักศึกษาที่มีการทำงานพิเศษแตกต่างกัน ด้วยสถิติ t-test

การทำงานพิเศษ	n	Mean	S.D.	t	Sig
เคยทำหรือปัจจุบันทำงานพิเศษ	233	3.42	.766	-1.879	.031
ไม่เคยทำงานพิเศษ	164	3.26	.894		

สมมติฐานที่ 3 ประสบการณ์ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ต่อทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การท่องเที่ยวและทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยรวมมีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพบว่ามีค่าสหสัมพันธ์กันในระดับมากในทิศทางเดียวกัน ($r = 0.861$) กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยรวมสูงจะมีทักษะชีวิตสูงด้วย และเมื่อทำการวิเคราะห์ประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษาออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ประสบการณ์การท่องเที่ยวก่อนการเดินทาง ระหว่างการเดินทาง และหลังการเดินทาง สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ประสบการณ์การท่องเที่ยวก่อนการเดินทางมีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

โดยพบว่ามีค่าสหสัมพันธ์กันในระดับมากในทิศทางเดียวกัน ($r = 0.715$) กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวก่อนการเดินทางสูงจะมีทักษะชีวิตสูงด้วย

ประสบการณ์การท่องเที่ยวระหว่างการเดินทางมีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดย พบว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับมากในทิศทางเดียวกัน ($r = 0.847$) กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวระหว่างการเดินทางสูงจะมีทักษะชีวิตสูงด้วย

ประสบการณ์การท่องเที่ยวหลังการเดินทางมีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดย พบว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับมากในทิศทางเดียวกัน ($r = 0.763$) กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวระหว่างการเดินทางสูงจะมีทักษะชีวิตสูงด้วย ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การท่องเที่ยวและทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

ประสบการณ์การท่องเที่ยว	ทักษะชีวิต (r)
ก่อนการเดินทาง	0.715**
ระหว่างการเดินทาง	0.847**
หลังการเดินทาง	0.763**
ประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยรวม	0.861**

หมายเหตุ ** หมายถึง $p < 0.01$

สรุปผลและวิจารณ์ผลการทดลอง

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวมากจะทักษะชีวิตมากยิ่งขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) โดยพบว่าประสบการณ์การท่องเที่ยวทั้ง 3 ช่วง ได้แก่ ประสบการณ์ก่อนการท่องเที่ยว ระหว่างการท่องเที่ยว และหลังการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) เช่นเดียวกัน โดยประสบการณ์การท่องเที่ยวของนักศึกษาจะมีความแตกต่างกันตามคณะที่ศึกษาอยู่ และประสบการณ์การทำงานพิเศษด้วย ฉะนั้นสถาบันการศึกษาควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนนักศึกษา โดยอาศัยการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรทางด้านวิทยาศาสตร์ เช่น คณะเทคโนโลยีการเกษตร และ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า มีค่าเฉลี่ยประสบการณ์การท่องเที่ยวน้อย และมีทักษะชีวิตน้อยตามมาด้วย

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหาร อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี และขอขอบความดี และประโยชน์อันพึงได้รับจากงานวิจัยครั้งนี้แก่ อาจารย์ และบุคลากรผู้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้และสร้างแรงบันดาลใจในการทำงานวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- ทองคุณ หงษ์พันธ์. (2543). กระบวนการเรียนรู้กับการพัฒนาทักษะชีวิต. รายงานการประชุมวิชาการทักษะชีวิต ครั้งที่ 3 เรื่องทักษะชีวิตกับความฉลาดทางอารมณ์: สู่สหัสวรรษแหล่งการพัฒนาเยาวชนแบบองค์รวม. กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, กรุงเทพฯ.
- สารสนเทศอุดมศึกษา. (2559). นักศึกษารวม 2558 ภาคเรียนที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด จำแนกตาม สถาบัน / กลุ่มสถาบัน / เพศ / ระดับการศึกษา / คณะ / ชื่อสาขาวิชา / (จังหวัดที่ตั้งสถานศึกษา). ข้อมูลสถิติการศึกษา. [Online]. Available: <http://www.info.mua.go.th/information/> [2559, เมษายน 19]
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. (2559). สรุปจำนวนนักศึกษาภาคปกติ (จันทร์ ถึง ศุกร์). มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
- เสาวภา ไพทยวัฒน์. (2552). ทักษะชีวิตกับการดำรงตนในสังคม. ในเอกสารการสอนชุดวิชาทักษะชีวิต สาขาวิชาศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. หน้า 1-43. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Cochran W.G. (1977). *Sampling Techniques* (3rd ed.). The United States of America: John Wiley & Sons.
- Cronbach, L. J. (1972). *Essential of Psychological Testing*. (3rd ed.) New York: Harper and Row.